

Ženský element

František „LAXA“ Leixner

Chárrra se zastavila před horou s plochým vrcholem a pozorně si ji prohlížela. Stěna z její zadní strany nebyla příliš příkrá, takže by na vrchol vylezla zcela pohodlně, ale nebyla si jistá, je-li to pro její účel to správné místo. Udělala ještě několik kroků a obhlédla si rozlehlý kaňon, jehož jednu stěnu tvořila právě stolová hora, u které stála. Znovu pohlédla na vrchol hory, která nebyla vzhledem k velikosti Chárrry nijak zvlášť vysoká, a pak se na okamžik zahleděla na vzdálený konec kaňonu. Pachové receptory kolem kusadel zachytily molekuly několika různých pachů.

„To je to správné místo,“ pomyslela si. Její smysly zachytily pachy z pohoří Šáchšššan, kde žila nepřátelská rasa Šaaachsss. Věčně zelené pahorky pokryté nízkým porostem, ze kterého sem tam ční různé jiné druhy rostlin. Zeleň porost slouží rase Šaaachsss jako pastviny pro dobytek. „Chichá“ proběhlo jí hlavou slovo, označující jednu z nejchutnějších ras, žijících na planetě. Tato rasa nebyla zdaleka tak inteligentní jako rasa Chárrry a nebo rasa Šaaachsss. Proto byla také chována jako potrava. Jenomže v pouštní oblasti, kde měla domov Chárrry, se chovat nedala, a tím se pro její rasu stala vzácnou pochoutkou. Obzvlášť teď, když obě znepřátelené rasy uzavřely příměří, aby se spojily v koalici proti vetřelcům. Teď už nemohli chichá krást, ale mohli si pouze ponechat kusy, které se náhodou zatoulaly na jejich území. Chárrra několikrát prudce sevřela kusadla a zklamaně polkla sliny.

Další pachy přicházely z opačné strany průsmyku. Byly téměř bezbarvé. Nic zvláštního, žádná odchylka od toho, co sem z téměř jakoby nekonečných planin, kterým obě rasy - každá ve své řeči - říkaly země nikoho, vítr zavál. Ale Chárrra věděla, že tam někde jsou a dřív nebo později

odsud někdo z nich přijde. Znechucena myšlenkou na ohavné čtyřnožce udělala několik kroků zpět, otočila se, a když se dostala až k úpatí pozvolna se zvedající stěny hory, začala s lehkostí sobě vlastní stoupat k vrcholu.

Dveře se s hlasitým zasyčením zavřely a Veronika se rozkašlala vzedmutým prachem.

„Sakra, já na to pokaždé zapomenu!“ Vyplivla sliny s jemným prachem a rozhlédla se po prázdné ploché krajině.

„Tak kam?“ řekla si nahlas, a aniž by se namáhala s odpovědí, vykročila přímo od lodi. Cestu již měla předem naplánovanou a tak dobře věděla, že cíl její výpravy leží někde před ní. Země pokrytá prachem se vlnila horkem a v dáli před ní se jako fata morgána zvedaly do výšky vrcholky hor. „Tam snad bude stín,“ opět promluvila sama pro sebe a bezmyšlenkovitě si, vedena pod kůži vpitým výcvikem, zkontrolovala pulzní pušku.

„Proč já hloupá jsem se vlastně na tuhle misi přihlásila? Jsem arachnolog-entomoložka, ne zabiják. Měla bych být někde v laboratoři a hrát si s pavouky. Ale to já ne! Já si pořád musím něco dokazovat. -Ale za to můžou ti zatracení chlapi. Už na škole jsem s nimi musela zápasit o své místo na slunci. Neustále jsem musela být o krok před nimi, jinak bych jen stěží hledala nějaké dobré místo. V práci to pak pokračovalo, a když jsem se stala světově uznávanou, tak mnou spousta z nich začala pohrdat jako ženou. Parchanti!“ Odplivla si, zaclonila si oči rukou a znovu se zahleděla ke vzdáleným vrcholům hor.

„Od prvních pokusů žen o emancipaci uteklo téměř celé tisíciletí. Emancipace žen se dostala na úroveň, že kdyby pokračovala, tak by to znamenalo faktický útisk mužů. Svět, lidstvo a díky tomu také vesmír, udělaly velký krok kupředu, ale chlapi se vůbec nezměnili. Pořád si myslí, že ženská patří do kuchyně. V lepším případě do postele. Pcheee! Prasata! A tak jsem tady, a zase musím dokazovat, že nejsem o nic horší než oni.“

Na okamžik zmlkla a zaposlouchala se, protože se jí zdálo, že se v komunikátoru ozvalo nějaké praskání. V prvním okamžiku si myslela, že ji hledají, ale byl to jen běžný atmosférický šum. „Konstansa!“ doslova vyplivla jméno lodního psychologa. „Idiot! Jak jinak taky, když má ženský jméno!“ Své právě vyslovené poznámce se trapně ušklíbla a tváře se jí zbarvily lehkým ruměncem studu. „No a už jako chlap i myslím, tak o co jsem horší!“ rozesmála se a nevěřičně při tom kroutila hlavou. „Že prý ženský element může při dlouhých mezigalaktických cestách obrousit hrany jinak drsnému mužskému chování a zmírnit tak případné třenice mezi členy posádky. Cccc! Tak proč jim tak dlouho trvalo, než na to přišli a ženy se na paluby lodí dostaly jako rovnocenné členky posádek, ne jako otrokyně anebo cestující, až s lety do vesmíru?! - A dokonce by mohly polidštit i ty stvůry, co tady žijí.“ Zasmála se. „Ten Jim je ale blbec! Takovou pitomost dokáže zplodit jen on. - Blbec, ale jinak docela milej kluk.“ Ušklíbla se šibalsky. „Ale já jsem se na tuhle výpravu zatracenců nedala, abych obrušovala hrany chování těch barbarů. Jsem uznávaná arachnolog-entomoložka a v posledním hlášení z předešlé mise se přece mluvilo o obrovských pavoucích. A proto jsem tady. Abych se je pokusila identifikovat, odhalit jejich hrozbu a naopak také slabiny. Hledání ztracené posádky je na ostatních a chování lidí je věc Konstansi. Jenomže ti pitomci jsou vystrašení jako malí kluci. Takže si jednoho z těch mazlíků musím chytit sama. Ale jsem opravdu zvědavá, jak se budou tvářit, až dovedu do lodi hlavu jedné z těch stvůreček?“ Opět se pobaveně zasmála a instinktivně si překontrolovala svoji zbraň.

Chárrra popošla až k okraji plošiny a se zalíbením se rozhlédla po krajině. „Nádhera. Ještě se zbavit toho odporného plemene Šaaachsss a bylo by to opravdu krásné místo pro přivedení potomků na svět,“ pronesla v duchu

a pohlédla dolů z hory. Pohled jí mírně zaskočil. Místo, které si vybrala pro lov čtyřnožců, se jí líbilo. Teplý vzduch stoupající k obloze po úbočí skály jí přinášel do pachových receptorů stále nové informace o tom, co se děje v dlouhém horském kaňonu, tvořícím jakousi dálnici vedoucí do města Chárrry. Proto také byla přesvědčená, že cizinci přijdou právě tudy. Navíc byl dost prostorný pro případný boj a cizincům neskýtal příliš úkrytů. Stěny kaňonu byly sice rozděleny průrvami, ale jednotlivé skalní bloky byly dost dlouhé na to, aby se k nim tak ubozí malí tvorové, jakými čtyřnožci byli, nedostali dřív, než je tvor, oproti nim obrovského vzrůstu, rozpulí svými kusadly anebo jim zabrání v útěku některou ze svých osmi nohou. A poslední věc, která by mohla hrát v její prospěch, bylo slunce. Právě se blížilo ke svému zenitu a než se některý z cizinců objeví, bude ho mít Chárrra v zádech. Sluneční paprsky tak cizince oslepí a ona bude mít velkou výhodu i proti případné přesile. Takže jediná věc, která jí ještě dělala trochu starost, byla výška, ze které bude muset seskočit dolů do kaňonu. Hora se jí zdála na seskok příliš vysoká.

„Co ještě budu muset podstoupit, abych těm omezeným samcům dokázala, že jsem stejně dobrá jako oni?!“ odfrkla si zhnuseně a na okamžik se věnovala analýze pachů, které přinesl poryv větru. „Co ještě budu muset podstoupit, abych jim dokázala, že my samice dokážeme lovit stejně dobře a efektivně jako oni. Že dokážeme vymyslet dobrou strategii boje a bojovat stejně účinně jako kterýkoli samec!“ Chárrra si uvědomovala své rozladění a stejně dobře si byla také vědoma, že ji tento stav myslí oslabuje. Jenomže při vzpomínce na fakt, že je jejich rasa řízena výhradně samci a samice jsou předurčeny pouze k plození potomků, se jí rozechvěly všechny nervy v těle a jen těžko se ovládala. Byla ještě mladá a nedokázala tedy ovládat své pudy a svoji mysl stejně dobře, jako dospělí jedinci.

Ale byla si vědoma, že jestli nedokáže ulovit alespoň jednoho z těch cizinců, nikdo ji nebude poslouchat. A to ani jiné samice, které jsou se svým postavením smířeny a pomáhají tuto zvrácenou hierarchii udržovat a vtoukat ji do hlav i ostatním mladým samicím. Přesto však ve svém postoji nebyla osamocena. Podářilo se jí najít několik dalších mladých samic, které mají podobné názory jako ona. A dokonce zná jednoho starého, moudrého samce, který zastává názor, že samice mají specifický pohled na svět. A kdyby se tento pohled zahrnul do globálního nazírání světa jejich rasy, určitě by tento - samičí element - společnost obohatil. „Obohatil!“ vykřikla a instinktivně se ohlédla směrem k městu, aby se přesvědčila, že její feromon neodnese vítr až tam a nezachytí ho některý ze samců. Ne, neudělala to, protože by se bála trestu. Byla známa svojí rebelantskou povahou a neobvyklými – nekonvenčními názory, takže ji stejně nikdo nebral vážně. Ale bála se, že by ji samci objevili a zabránili jí v její snaze ukázat, že samice jsou stejně dobré jako oni. Po krátkém zamyšlení opět pohlédla dolů ze skály a s nitrem zaplněným nezdolným odhodláním, připravena ke skoku, pokrčila všech osm nohou.

Když se Veronika dostala až k prvním skalám tvořícím jakési skalní město, pustila muže a jejich aroganci vůči ženám z hlavy. Teď z ní byl vědec a hlavně lovec odhodlaný splnit svůj úkol. Procházela širokým kaňonem jako by se procházela po hlavním bulváru některého ze starých velkoměst Země. Obhlížela vrcholky skal a opatrně se přibližovala k průrvám ve skalních stěnách, spojujícím její bulvár s dalšími, souběžnými s tím jejím. Hlavou jí běžely vzpomínky na výcvik. Na to, jak se chovat v nepřátelském prostředí. Občas minula obrovské květiny, tyčící se z plochého dna kaňonu jako stromy, ale na jejich bližší prohlídku neměla čas. Byla na lovu a dostat jednoho z těch obludných pavouků mělo nejvyšší prioritu. Navíc nebyla bota-

nička, takže rostlinám vůbec nerozuměla. Nebo jen do té míry, která souvisela s životem pavouků. Ale o těch z této planety zatím nevěděla vůbec nic. Takže rostliny ji v této fázi výzkumu vůbec nezajímaly, protože neměla ani potuchy, mají-li pro zdejší pavouky nějaký význam. Pokračovala obezřetně a rostlinám, i když působily impozantně a jejich rozložitě zlatě žluté květy ji na první pohled uchvátily, nevěnovala pozornost.

Náhle však její pozornost upoutalo nějaké zašramocení v úzké průrvě, ke které se právě blížila. Zvuk připomínal cupitavé kroky v suti rozpadlé betonové budovy anebo na cestě zpevněné pouze kamenným štěrkem. Obojí už Veronika zažila. Její práce se neomezovala pouze na výzkum v laboratoři, ale často vyjížděla do terénu, aby si sama nasbírala vzorky. A tato výprava na cizí planetu tak nebyla její první. Jenomže zatím ještě nikdy nebyla na výpravě, kde by jí hrozilo bezprostřední nebezpečí smrti. Rozhlédla se kolem, hledajíc vhodný úkryt. Skalní stěny žádné úkryty neskýtaly. Kromě puklin dělicích skalní stěny na menší části, nebyla nikde ani škvíra. Nikde žádná jeskyně a ani skalní výstupek dostatečně velký, aby se tam ukryl člověk. Jediné, co zahlédla, byla velká květina na protější straně kaňonu, hned na okraji průrvy, odkud se ozýval šramot. Květinu tvořil vysoký rovný stonek, na kterém se lehce pohupoval obrovský žlutý květ s mnoha lístky, podobný pozemské kopretině. Ale v tento okamžik byly pro Veroniku nejdůležitější její dlouhé ploché oranžově hnědé listy, sklánějící se téměř k zemi. Listy totiž vrhaly temný stín, ve kterém by se mohlo skrýt i několik lidí, a možná by se ani navzájem neviděli. Rozhodla se rychle, vědoma si nebezpečí, které jí hrozí. Ale rostlina byla příliš vzdálená na to, aby k ní doběhla včas. A rachocení se průrvou rychle blížilo. Když byla asi ve druhé třetině mezi skalní stěnou, od které vyběhla, a rostlinou, rachot ustal. Veroničinu páteř téměř ochromil mráz hrůzy. Instinktivně skočila a po níz-

kém bočním saltu dopadla na pravé koleno, zapřena o chodidlo levé nohy s namířenou zbraní přímo proti průrvě. Už už by vystřelila, ale v poslední moment zahlédla tvora, který ji tak vyděsil. Bylo to dost podivné zvíře a Veronika se v ten okamžik, i přes hrůzu, kterou právě prožila, neubránila smíchu. Zvíře připomínalo přerostlou pozemskou mšici. Jen jeho barva připomínala spíš domácí prase, kdysi chované i průmyslově na maso. Také jeho chování připomínalo pozemské prase. Alespoň pokud si Veronika dobře vzpomínala na filmy, které jim ve škole promítal jejich profesor biologie.

Teď již uvolněná sklonila zbraň a instinktivně sáhla po spínači kamery. „Sakra! Sakra! Sakra!“ zaklela při zjištění, že si zapomněla vzít jednu z nejdůležitějších součástí výstroje. Přilbu. Přilba obsahovala kromě jiných důležitých pomůcek také mikrokameru, která dokázala zaznamenat vše, co ten, kdo ji měl na hlavě, viděl. „Tak tohle by se chlapům určitě nestalo. Ti se do každé akce chystají, jako kdyby se šli ženit!“ pronesla polohlasně, nespouštěje při tom ale pohled z podivného obyvatele planety.

Podivný obyvatel planety si vetřelce nejdřív vůbec nevšímal. Teprve až když si Veronika sáhla na pravý spánek, protože opět zaslechla křapání v komunikátoru, se na krátkou chvíli zastavil. Pohlédl na ni a několikrát pokrčil čenich, aby nasál vzduch obsahující vetřelcův pach. Hned na to si ale opět přestal Veroniky všímat a vydal se napříč kaňonem do další průrvy na protější straně.

Veronika si znovu uvědomila, že nemá přilbu a tak také nemá vůbec žádné spojení s lodí. Křapání, které slyšela, vydával její osobní komunikátor, implantovaný do lebky. Ale ten jí zde nebyl k ničemu, protože fungoval pouze na placených frekvencích. A ty zde neměl kdo provozovat. Ohlédla se našťavaně po podivném prasátku a pomalu se zvedla na nohy. „Tak to je v háji!“ povzdechla si. „Jestli mě hledají, tak jsem v průšvih. Odejít bez povolení je

jedna věc. To se při podobných misích běžně stává,“ alespoň o tom slyšela od ostatních členů výpravy. „Ale každý musí být neustále na příjmu! Bezpodmínečně!“ opakovala si nahlas své vlastní myšlenky a zírala při tom na vysokou kytku u okraje průrvy. Z následujících úvah o tom, jestli se má vrátit anebo pokračovat, ji však vytrhlo další zarachocení kamení. Na okamžik zaváhala. Ale tentokrát to vypadalo na padající kameny ze skalních stěn. Opět se rychle rozběhla k velké květině, a když byla téměř u ní, opakovala skok s bočním saltem. Tentokrát se však nestačila levým chodidlem dostatečně zapřít a zastavit tak svůj let. Podářilo se jí pouze otočit a vrazila zády prudce do skály. Náraz jí vyrazil dech, ale i kdyby ne, stejně by hrůzou nedokázala dýchat. V okamžiku, kdy se odlepila od země, zahlédla, jak se dere ven z průrvy obrovitá černá pavoučí noha. Veronika se přitiskla ke skále a bolestí zaslzenýma očima pozorovala okraj průrvy. Z úzké pukliny se mezi tím prodral ven obrovský pavouk. Puklina na něj byla příliš úzká, a tak ji musel prolézt po jedné ze stěn. Jakmile se dostal ven, na okamžik se zastavil, nejspíš oslněný slunečními paprsky, a předníma nohama si pečlivě očistil kusadla včetně jejich nejbližšího okolí. Hned nato opět vyrazil směrem k protější, daleko širší průrvě.

Veronika se konečně nadechla a současně si uvědomila nepříjemný zápach. Ale zápachu nevěnovala pozornost. Chtěla si prohlédnout pavouka ještě dřív, než zmizí. Poposedla si blíž ke stonku květiny, aby měla lepší výhled, jenomže ve stejný okamžik se na místo, které právě opustila, zřítíl velký kámen. Trhla sebou a ohlédla se za sebe. Z pukliny se draly ven další velké černé nohy. Rychle se přimáčkla ke stonku pod velký kožovitý list a poslouchala rámus, který prozrazoval, co právě pavouk dělá. Když se hluk ztišil, Veronika zatajila dech. Doufala, že si pavouk setře prach z kusadel a půjde dál. Jenomže druhý z pavouků se k odchodu neměl. Začala opatrně tiše dýchat, ale při-

pravit si zbraň k použití si nedovolila. Najednou se stín před Veronikou začal zvětšovat. Veronika zvažovala, že vyskočí a zkusí pavouka střelit. Jenomže podle informací, které dostala od předešlé výpravy, je těžké pavouka pulzní puškou zabít. Elektromagnetický pulz, který zbraň dokáže vyvinout, je na ně příliš slabý. S velkým štěstím se dá na chvíli omráčit. Mnohem účinnější je však použití laserového meče. Tím se mu dají useknout kusadla a následně celá hlava. Ale tato zbraň vyžaduje bezprostřední přiblížení k pavoukovi. Veronika tedy pomalu přibližovala pravou ruku ke svému boku, kde měla na opasku připevněn laserový meč. Silný list, pod kterým se schovávala, a také stonek květiny ji sice bránily v účinném použití této zbraně, ale chtěla být připravena, kdyby si pro ni pavouk sáhl svými kusadly. Ale když se ozvalo hlasité ostré hvízdnutí, doslova zkameněla. Nad její hlavou se ozvalo prasknutí a obrovský stonek s květem na konci se zhroutil přímo před Veroniku. Nebýt širokého dlouhého listu sahajícího téměř do jedné třetiny délky květiny, nejspíš by ji stonek rozdrtil. Jakmile se vzpamatovala z hrůzy, ucítila Veronika ještě silnější zápach, připomínající výsledek žaludeční i střevní nevolnosti současně. Teprve tehdy si uvědomila, že to je pach rostliny, pod kterou se schovala. Opět sáhla ke svému boku, tentokrát levému a odhalila další svoji chybu. Kromě přilby si také zapomněla vzít příruční kapsli s kyslíkem a kyslíkovou maskou. Chtěla si nahlas ulevit nějakou jadrnou nadávkou, ale měla co dělat, aby se nepozvracela. Temný stín, vržený pavoukovým mohutným tělem, mezitím trochu ustoupil a odněkud za Veroničinými zády se ozývalo hlasité křoupání. Po chvíli i tento zvuk utichl a pavoukův stín se začal vzdalovat. Veronika si konečně dodala odvahu, převalila se na kolena a vykukla za odcházejícím tvorem.

Pohled na tvora, kterého až do teď byla odhodlána zabít, ji fascinoval. Pavouk měl konce nohou černé, jako by nosil

podkolenky, ale zbytek nohou včetně těla, pokrýval vzor mramoru v barvě pálené cihly, lehce při okrajích jednotlivých skvrn přecházející do pískově žluté. Skvrny pak byly lemované černě s přechodem do hnědé. Veroniku napadlo, že v této části planety jako by se všechno inspirovalo pískovcem, který ji tvoří a přebíralo jeho barvy. Tedy všechno, až na podivné prasátko. Po krátké úvaze však svoji pozornost věnovala opět pavoukovi a jeho přes mohutnost těla, které neslo osm silných nohou, lehké a téměř neslyšné chůzi. Pavoukovo ochlupené tělo se ve slunečních paprscích nádherně lesklo. „Tak takové bych chtěla mít vlasy,“ pronesla Veronika tiše a musela si přiznat, že tak trochu závistivě.

Když se jí pavouk ztratil z dohledu, opatrně vstala a narovnála si natlučená záda. Jakmile poodstoupila o kousek dál od rostliny, přestala díky větru cítit odporný zápach nutící ji ke zvracení. Její pozornost teď upoutaly jakési střepy, zvláště světlé díky odrážejícím se slunečním paprskům. Popošla k nim a jeden menší kousek ze země sebrala. „To vypadá jako krovky.“ Na okamžik se zamyslela a pak se plácla volnou rukou do čela. „Tak proto!“ vykřikla tlumeně. „Ten pavouk si všiml nějakého místního brouka, který se stejně jako já skrýval za stonkem květiny. Ale kvůli tomu odpornému zápachu mne necítil.“ Ohlédla se po směru odchodu pavouka, poté nakoukla do průrvy, u které stála, a nakonec se rozhlédla po kaňonu. „Kam teď?“ Pohlédla na displej navigace připnuté k levému zápěstí, přesvědčila se, jestli ukládá orientační body její cesty, a poté co si zkontrolovala polohu slunce nad obzorem, vyrazila do průrvy, ve které zmizeli pavouci.

Chárrra stála na zemi a užívala si nádhernou závrat'. Takovou extázi ve svém životě ještě nezažila. Ta neskutečná volnost. Lechtání kolem žaludku přecházející až do mozku. To bylo něco. Rozhlédla se kolem, jestli ji někdo viděl, a pocítila slabé zklamání, že je sama. Že se nemá

o svůj prožitek s kým podělit. Chlupy na těle se jí při letu chvěly a vítr krásně chladil celé tělo. Nohy brzdily pád, a tak měla pocit, že se vznáší. Že létá jako chrrrps. Další z ras žijících na jejich planetě. Brouk s dlouhými průhlednými křídly. Když letí, jeho křídla nejsou vidět, a tak to vypadá, jako když se vzduchem vznáší pouze jeho velké tlusté tělo. A leckdy by si ho nikdo ani nevšiml, nebýt charakteristického zvuku, který vydává při dosedání. Podle kterého ostatně dostal své jméno. Chárrra si při svém krátkém letu připadala přesně tak. Otočila se k hoře a vzhledla k jejímu vrcholu. Vykročila ke skále rozhodnutá vylézt na ni po její kolmé stěně, ale náhle ucítila další zašimrání kolem žaludku. Nejdřív si myslela, že je to stále důsledek jejího letu, a tak couvla a stočila se k okraji hory. Lézt po kolmé stěně ve stavu doznívající extáze by bylo nebezpečné. I když lézt po rozpadající se stěně je nebezpečné i za stavu plného vědomí. Ale právě to ji teď lákalo. Nebezpečí. Chichá! Když padala dolů, ucítila chichá. Proto ten náhlý záchvěv kolem žaludku. Vzpomínka na tu vůni. Rychle se obrátila a pozorně si prohlížela široký kaňon. Přinutila se nemyslet na nádherný zážitek a na chuť si ho zopakovat. Veškerou pozornost teď věnovala kaňonu a svým pachovým orgánům. Náhle ze široké průrvy neda-leko od ní vyběhlo chichá. Chárrra nezaváhala ani na okamžik a vyrazila za ním. Něco ji však zarazilo. Teprve v tento okamžik si uvědomila vše, co cítila během letu. Okamžitě se otočila zpět a namířila si to rovnou za stolo-vou horu. Bez váhání se vydala na její vrchol a tam se při-krčila. Chvíli zkoumala pachy, které přinášel horký vzduch z kaňonu, a nakonec se lehce pozvedla, aby nakoukla dolů. Zmizela právě včas. Instinkty ji nezklamaly. Po stopě chi-chá šel samec. Chárrra se znechuceně opět při-krčila a polk-la sliny. Mohla mít lehký úlovek a pochutnat si. Chvíli stála při-krčená a přemýšlela, co bude dělat dál. Nakonec opět vykoukla, a když viděla, že je samec pryč, postavila

se na všech osm a nechala hlavou volně plynout vzpomínku na extázi, kterou prožila za svého prvního letu. Její pachové orgány však pracovaly i bez jejích vědomých pokynů, a tak ji pud sebezáchovy opět přinutil se přikrčit. Nahlédla dolů do kaňonu a uviděla dalšího samce. Šel stejným směrem. Tentokrát Chárrra zůstala přikrčená o něco déle a pátrala po dalších vetřelcích zdejšího loveckého teritoria. Po chvíli se vzduch vyčistil a Chárrra se odhodlala k dalšímu skoku. Ten pocit extáze byl prostě neodolatelný. Veronika procházela širokou průrvou ve skále obezřetně. Kdyby se některý z pavouků vrátil, tak by se neměla kam schovat. Během cesty si promýšlela taktiku případného boje s pavoukem. „Několik po sobě rychle jdoucích zásahů pulzní puškou by ho mělo omráčit a pak musí následovat rychlý útok s laserovým mečem.“ Instinktivně sáhla po meči. „Meč mám,“ konstatovala suše, vědoma si že o něm ví, ale po tom, co všechno si zapomněla vzít, už si prostě nevěřila. Znovu překontrolovala pulzní pušku, jestli je odjištěná a soustředila se na okraj průrvy. Když dosáhla jejího okraje, popošla blíž k pravému rohu, opřela se o skálu a nakoukla do kaňonu, jestli jí z jeho levé strany nehrozí nějaké nebezpečí. Kam až dohlédla, nic nebylo. Opatrně tedy nakoukla za roh, u něhož stála. Opět nikde nic neviděla. Ani velké páchnoucí květiny, které by jí mohly poskytnout úkryt. Pomalu vystoupila z úkrytu připravena střílet, ale hned se zase schovala. Zdálo se jí, že něco zahlédla. Jakýsi stín. A pak následovalo žuchnutí. Nebo alespoň jinak si ten tlumený zvuk, který zaslechla, nedokázala pojmenovat. Chvíli čekala. Když se nic neozývalo, přeběhla k opačnému rohu a opatrně nakoukla do kaňonu. Stěna po pravé straně se trochu vydouvala do kaňonu, takže neviděla až na jeho konec. Na opačné straně kus dál za výdutí zela ve stěně další průrva. Veronika si dodala odvalu a vyrazila podél pravé strany až k výduti. Tam vyhlédla za ni dál do kaňonu, ale nic neviděla. Vyra-

zila tedy napříč kaňonem rovnou k rohu průrvy.

Tentokrát si Chárrra svůj let nedokázala dostatečně užít. Už při seskoku jí do čichových orgánů přímo udeřil neznámý pach. Jakmile dopadla, rychle se rozhlédla a zmizela opět za skálou. Cestou zpět na vrchol stolové hory si snažila vzpomenout, co to bylo za pach. A nakonec si to vybavila. Jsou tady! Již od první návštěvy těchto vetřelců si její rasa předává informace o jejich pachu. Časem se informace rozmělnily, ale to, co před chvílí cítila, byli určitě oni. Čtyřnožci. Chárrra vylezla zpět na plošinu, přikrčila se u okraje a pozorovala dno kaňonu, až kam ze svého úkrytu dokázala dohlédnout.

Veronika si pozorně prohlédla průrvu a pokračovala v cestě kaňonem. Byl širší než ten předešlý a měla nevysvětlitelný pocit, že by jím měla jít dál. Napadlo ji dokonce, že je to místo, kde se naplní její osud. Podivnou myšlenku však vypudil mrazivý pocit, že ji někdo pozoruje. V kaňonu byla sama, vzhledla tedy k vrcholům skal a uviděla ho. Na jedné ze skal se ukrýval pavouk. Číhal na ni. Instinktivně zamířila a s prstem na spoušti pozorovala svou budoucí kořist na monitoru mířidel.

Byl tady a věděl o ní. Čtyřnožec. Chárrra pozorně sledovala vetřelce a nepřetržitě zkoumala pachy stoupající po úbočí hory. Byl sám, tím si byla jistá. Pomalu se zvedla a doširoka rozevřela kusadla. Byla to samice. „Samice?! A sama?!“ napadlo Chárrru. „To je podivná rasa,“ pomyslela si. Chvíli sledovala postavu stojící nehybně nedaleko průrvy, ve které před tím zmizeli samci, a pocítila nutkání zaútočit dřív, než se vrátí. „Ale co když ta samice je na lovu, aby dokázala samcům, že je stejně dobrá? Co když je na tom stejně jako já!?“ napadlo Chárrru a pocítila k čtyřnohé samici jisté sympatie.

Veronika v pavoukovi rozpoznala mladou samici. Vypadalo to, že je sama. Ti dva, se kterými se potkala, byli samci. Zdálo se, že váhá. „Je ještě mladá. Možná je na lovu popr-

vé. Ale kdo ví, jak to u téhle rasy chodí?“ Znovu si vzpomněla, jak musí neustále bojovat proti mužům, aby si vydobyla jejich respekt. „Co když také ta mladá pavoučice vyrazila na lov, aby dokázala samcům, že je stejně dobrá jako oni? Proč bych měla zabíjet tak krásné a inteligentní stvoření jen kvůli chlapům?“ Pomyslela si Veronika a sundala prst ze spouště.

Chárrra pomalu nejistě sevřela kusadla a lehce couvla od okraje plochého vrcholu hory. Hned nato se jí zježené chlupy položily a Chárrra pocítila lítost, že se té neznámé nemůže pochlubit svými ohromujícími skoky.

Veronika sklonila pušku a zahleděla se se smutkem a pochopením v očích na tvora, sdílejícího stejný osud jako ona. „Škoda jen, že si nemůžeme promluvit.“